

skal ske; det var en anden Ting, om det havde gjort det. Det ærede Medlem for Ringkøbing var tilsidst, jeg kan godt sige, meget højt oppe. Han sagde: det er den mest fuldkomne Sikkerhed, der her bliver skabt for Arbejderne. Ja, hvori Alverden det ærede Medlem kan være kommet til den Anskuelse, at det er den mest fuldkomne Sikkerhed, der kan skabes for de Arbejdere, der komme ulykkeligt af Sted, det er jeg ikke i Stand til at forstaa, der tror jeg sandelig, det ærede Medlems Fantasi er løbet af med ham. Men det ærede Medlem gik jo for saa vidt endda videre, idet han udtalte, at „Lovforslaget prædiker paa Tage.“ Aa ja, vi se alle sammen det, som det ærede Medlem har set, at der sidder Folk til Vejrs og foretage deres Arbejde, men der er jo rigtignok det at bemærke, at de Mennesker, som det ærede Medlem har set oppe i Telefonstængerne, allerede ere assurede, det ved det ærede Medlem jo godt. Det er ikke derigennem, at der prædiktes fra Tagene i hvert Tilfælde, men jeg vil indrømme det ærede Medlem, at det var rart, om vi fik en Forsikringslov, det er ønskeligt og bør tilstås, vi skulle gøre alt, hvad vi kunne for at faa Spørgsmaalet løst. En Løsning som den, der her tilsigtes, tror jeg dog ikke er saa eftertragtelssværdig, og naar man hører, hvad virkelig praktiske Folk sige om Sagen, viser det sig ogsaa, at de heller ikke ere saa tilfredse med Lovforslaget. Jeg vil gerne følge det ærede Medlem op og høre, hvad der blev sagt i Landstinget — det ærede Medlem var jo lidt inde paa det. Det, der blev sagt af det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds, synes jeg er værd at lægge Mærke til. Det var en praktisk Mand, der udtalte sig, en Mand, der har mange Arbejdere under sig, idet han, saa vidt jeg ved, er en stor Haandværker her i Byen. Jeg synes ikke, at man saadan just skal springe over, hvad der kom frem fra den Side, og den ærede Landstingsmand, som jeg her nævner, har jo netop meget stærkt gjort gældende, at naar det foreliggende Forslag blev til Lov, vilde det ikke tilfredsstille nogen, hverken Arbejdsgiverne eller Arbejderne, man vilde, kort sagt, kun opnaa at skabe almindelig Utilfredshed. Hvis det virkelig er saaledes, som jeg begyndte med at udtale, at — ja, jeg vil ikke sige noget saa slemt, som at der er drevet hemmelige Underhandlinger, men jeg kan jo sige det med pænere Ord, som falde bedre i andre ærede Herrerens Øren — hvis der virkelig er truffet private Aftaler angaaende det

foreliggende Forslag, vil jeg sige, at saa kan det jo ikke nytte, at jeg taler her, saa præker jeg jo for døve Øren. Men jeg har nu mine Grunde til at tro, at der er adskilligt af det, som jeg ikke vil give det slemme Navn, men som jeg altsaa vil kalde private Aftaler; jeg tror, at der eksisterer noget af den Slags Ting. Jeg tror derfor, at vi ikke kunne faa Lejlighed til at forandre Lovforslaget, men jeg beklager dybt, hvis det er saaledes, at der ikke bliver Lejlighed til at gøre Forandringer i Forslaget. Jeg beklager det, fordi jeg virkelig tror, at er der noget Forslag, der trænger ikke alene til at blive omredigeret, men ogsaa til at blive rettet og ændret, er det det Forslag, vi i Øjeblikket behandle.

Wulff: Det Forslag, som her foreligger til Forhandling, er jo kun formelt en ny Lov, i Virkeligheden er det det samme Forslag, vi have drøftet i Fjor meget udførligt. Under den Drøftelse har jeg ogsaa haft Lejlighed til at udtale min Opfattelse, og jeg vil ikke her trætte det høje Ting med at gentage de samme Ting paa samme udførlige Maade. Ogsaa jeg deler den Opfattelse, som fremkom fra den ærede sidste Taler (Ousen), nemlig at Lovens Skæbne i Virkeligheden er afgjort. Om der er sket private Aftaler, ved jeg ikke, men jeg slutter af det, som er sket baade her i Fjor og i det andet Ting i Aar, at Forslaget vil blive til Lov omtrent i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Jeg vil derfor holde meget af det tilbage, som jeg ellers kunde have ønsket at sige, og navnlig de mere almindelige Betragtninger; jeg vil i det væsentlige indskrænke mig til at fremsætte Bemærkninger til Enkeltheder i Forslaget, fordi jeg naturligvis, naar jeg ikke kan forhindre ved mine Indvendinger, at dette Forslag gennemføres, naar det alligevel altsaa bliver Lov, er interesseret i — som enhver anden — at de Enkeltheder, jeg anser for uheldige, maaske kunne blive fjernede og Forslaget maaske blive bragt i en bedre og navnlig klarere Form. Naar jeg har talt om dette Lovforslag tidligere, er det det høje Ting bekendt, at det ikke er som Modstander af Ulykkesforsikring overhovedet og heller ikke en Gang som Modstander af Ulykkesforsikring i denne Form. Ganske vist foretrak jeg en anden Form, jeg foretrak den hele Foranstaltning gennemført som en Socialreform, men jeg har heller ikke modsat mig den i den Form, hvori den nu foreligger, bygget paa det Princip, at Arbejdsgiverne skulle betale. Men hvad jeg